

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2397/2019
25.09.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божицара Вујичића, др Илије Зиндовића, Бранислава Босилковића и Бисерке Живановић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ББ, чији је пуномоћник Драган Воларевић, адвокат из ..., против туженог ББ, чији је пуномоћник Весна Станимировић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1181/19 од 17.04.2019. године, у седници одржаној 25.09.2019. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1181/19 од 17.04.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1181/19 од 17.04.2019. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Суботици П1 240/18 од 21.01.2019. године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев. Ставом другим изреке обавезан је тужени да тужиоцу за период од 01.03.2015. године до 01.09.2015. године исплати на име трошкова за исхрану у току рада 28.821,10 динара са законском затезном каматом од 02.08.2018. године до коначне исплате, као и 10.770,22 динара на име обрачунате законске затезне камате. Ставом трећим изреке обавезан је тужени да тужиоцу за период од 01.03.2015. године до 01.09.2015. године исплати на име трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора 10.662,66 динара са законском затезном каматом од 02.08.2018. године до коначне исплате, као и 3.966,81 динара на име обрачунате законске затезне камате. Ставом четвртим изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове поступка од 41.400,00 динара, у случају доцње са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1181/19 од 17.04.2019. године, жалба туженог је одбијена и првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да

се ревизија сматра изузетно дозвољеном, применом члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 и 55/14), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом, одлучено је о исплати на име накнаде трошкова за исхрану у току рада и трошкова регреса за коришћење годишњег одмора, којом је утврђено да је тужбени захтев основан, а тужени обавезан да наведене накнаде тужиоцу плати са припадајућом каматом. О овом праву тужиоца и о висини тражене накнаде, судови су одлучили у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним правним основом, због чега у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Сходно изнетом, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог, као изузетно дозвољеној, применом члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате тужиоцу на име накнаде трошкова за исхрану у току рада и трошкова регреса за коришћење годишњег одмора поднета је 05.03.2018. године. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 54.220,79 динара, што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, представља износ испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена.

На основу члана 413. ЗПП у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић